

עת"א 11373/05/20 - מאיר מור נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

14 מאי 2020

עת"א 11373-05-20 מור נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' הנשיא רון שפירא
עותר	מאיר מור ע"י ב"כ עו"ד כפיר מור
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד קרמוסטא מור

פסק דין

הרקע לעתירה וטענות הצדדים בתמצית:

בפני עתירת אסיר שהגיש העותר, כאשר לטענתו על המשיב לאפשר לו להשתחרר לחופשה מיוחדת בעקבות מצב החירום השורר במדינה ובהתאם לתקנות שעת חירום (נגיף הקורונה החדש) (חופשה מיוחדת לאסיר), התש"ף - 2020 (להלן: "תקנות שעת החירום"). לטענת העותר הוא עומד בקריטריונים שנקבעו בתקנות שעת החירום הנ"ל ולכן על המשיב לשחררו לחופשה מיוחדת בהתאם לתקנות שעת החירום.

העותר מרצה מאסר בפועל של שלושה עשר חודשים ו-7 ימים מיום 23.07.19, לאחר שהורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של גניבת רכב, נהיגה פוזת, הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, נהיגה בזמן פסילה, רישיון נהיגה שפקע מעל שישה חודשים ועד שנתיים ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

לטענתו של העותר, הינו עומד באמות המידה שנקבעו בתקנות שעת החירום והחלטת המשיב הינה לוקה בחוסר סבירות. נטען כי מועד שחרורו המנהלי של העותר הינו בתאריך 09.05.20 ולפיכך הינו עומד בתנאי התקנות. נטען כי העותר הינו אב לשני ילדים קטינים, שפוט לתקופה קצרה ולא עולה ממנו מסוכנות לציבור. נטען כי נסיבות חייו של העותר קשות ויש להתחשב בכך.

המשיב טוען כי מתן חופשה, בכלל זה גם חופשה מיוחדת, נחשב כטובת הנאה הניתנת למי שלא נשקפת ממנו מסוכנות. באשר לתקנות שעת החירום, אשר במסגרתן תוקן סעיף 36 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב - 1971 (להלן: "הפקודה") טוען המשיב כי בהתאם לכך תוקן נוהל השר וכן תוקנה פקודת הנציבות העוסקת בחופשות אסירים ונוסף לה פרק העוסק בחופשה מיוחדת לאסיר בתקופת נגיף הקורונה החדש (פרק י"ד לפקודת הנציבות). התיקון לפקודת הנציבות קובע כי רשאי יהיה הנציב או קצין בדרגת גונדר שהוסמך לכך על ידו, לאשר הוצאת אסיר לחופשה מיוחדת

לפרק זמן של עד 30 ימים. כן נקבע כי לצורך קבלת החלטה תובא בפני הגורם המוסמך חוו"ד מודיעין שב"ס בצירוף עמדת אח"מ/קמב"ס וככל שעמדת אח"מ/קמב"ס תהיה לאשר את הבקשה יכללו תנאי החופשה מעצר בית וכן כל תנאי אחר שייקבע על ידי אח"מ/קמב"ס. כמו כן, נקבע כי החלטת הגורם המוסמך תתקבל לאחר שיישקלו כל השיקולים הרלוונטיים, לרבות עמדת משטרת ישראל לגבי הסיכון האפשרי לשלום הציבור כתוצאה מאישור החופשה. על כן, טוען המשיב כי מדובר בסמכות שבשיקול דעת הגורם המוסמך במסגרתה קיימים שיקולים שעליו לשקול ואין מדובר בחובה של הגורם המוסמך. יש לשקול את עניינו הפרטני של כל אסיר ואין מדובר בהחלטה גורפת.

בעניינו של העותר טוען המשיב כי הגורם המוסמך דן בעניינו בתאריך 06.04.20 והחליט לדחות את בקשתו לחופשה מיוחדת בשל התנגדות גורמי המודיעין ומשטרת ישראל. נטען כי מעמדת גורמי המודיעין בשב"ס עולה כי בתיקו המודיעיני של העותר קיים חמ"ן שלילי רב ועדכני בדבר סמים, סכסוכים, אלימות וכוונות לפגיעה כלפי העותר וממנו כלפי אחר. בשל כך סבורים גורמי המודיעין כי נשקף סיכון לשלום וביטחון הציבור כתוצאה מאישור החופשה ובשל כך מתנגדים הם לבקשה זו. כן נטען כי מעמדת משטרת ישראל עולה כי העותר משתייך לחבורה אלימה המסוכסכת עם חבורת פשע אחרת, כאשר במסגרת סכסוך זה היו מספר ניסיונות פגיעה בין הצדדים, עובר למאסרו ובמהלכו, בין היתר באמצעות שימוש באמל"ח. מדיווח יחידת השטח עולה כי הסכסוך עודנו תוסס עוצמתי ו"חם" וישנו חשש כי הוצאת העותר לחופשה תוביל להסלמה ופעולות נקם. נטען כי ישנן ידיעות עדכניות המדברות בעד עצמן ומעידות על מסוכנות גבוהה ומובהקת וישנו חשש ממשי לשלום הציבור. לכן משטרת ישראל מתנגדת להוצאת העותר לחופשה. על כן, נטען כי העותר אינו עונה על הקריטריונים שנקבעו וכי נשקף סיכון לשלום הציבור כתוצאה מאישור החופשה. נטען כי אין מדובר בזכות בסיסית כפי שנטען אלא בסמכות במסגרתה רשאי הגורם המוסמך לתת חופשה מיוחדת. בנסיבות העניין מדובר בהחלטה סבירה של הגורם המוסמך ואין מקום להתערב בה.

בתשובה לטענות המשיב טוען העותר כי עברו הפלילי אינו אמור להוות שיקול בעתירתו שכן אינו חשוד בעבירות נוספות ואת עונשו על מעשיו הקודמים שילם בחירותו. כן נטען כי התקנות קבעו כי השחרור יבוצע אף אם לא עלתה תפוסת האסירים על תקן כליאה ביום הקובע ולכן נטען כי המחוקק דחה את טענת הצפיפות כתנאי לאי שחרור אסירים. באשר למסוכנות העותר נטען כי טענת המשיבים שהעותר חבר לחבורה אלימה המסוכסכת עם חבורת פשע אחרת נזרקת לאוויר ללא סימוכין שכן העותר לא נאשם בחבירה לארגון פשע כזה או אחר אלא בעבירות תנועה. נטען כי קשריו של העותר עם עבריינים נובעים מעצם כליאתו ואין לו שליטה עליהם. באשר לטענת המשיבים כי דבר שחרורו עלול להגיע ליריבו ולהוביל לסיכון לשלום הציבור טוען העותר כי מועד שחרורו הקרוב יחול בעוד 3 חודשים וככל שקיים חשש כזה המשיבים היו יכולים להסכים לבקשתו להשתחרר תוך הצבת הגבלות כאלה ואחרות כדי למנוע את הסיכוי לפגיעה בשלום הציבור.

דין והכרעה:

כאמור, תקנות שעת החירום שבנדון הביאו לתיקון סעיף 36 לפקודה ולהוספת סעיף (א1) כדלקמן:

"(א1) (1) הנציב, או סוהר בכיר בדרגת גונדר שהוא הסמך לעניין זה, רשאי, באישור השר, ובתנאים שייראו לשר בהתאם לסמכותו לפי סעיף קטן (א), לתת לאסיר, בשל התפשטות נגיף הקורונה החדש,

עמוד 2

חופשה מיוחדת שלא תעלה על שלושים ימים; תקופת מאסרו של האסיר לא תוארך בשל חופשה מיוחדת זו;

- (2) על אף האמור בסעיף 68ג(א), אסיר שהוצא לחופשה מיוחדת לפי פסקה (1) ישוחרר לפי הסעיף האמור בתום ימי החופשה המיוחדת, אף אם לא עלתה תפוסת האסירים על תקן הכליאה ביום הקובע כהגדרתו בסעיף האמור;**
- (3) סעיף קטן זה יחול על אסיר שהתקיימו לגביו כל אלה:**
- (א) הוא אזרח ישראל או תושב ישראל, השפוט לתקופת מאסר שאינה עולה על 4 שנים ויתרת מאסרו עד למועד שחרורו המינהלי לפי סעיף 68ג(א) אינה עולה על שלושים ימים מיום היציאה לחופשה;**
- (ב) הוא לא הורשע ב"עבירת מין או אלימות חמורה" כהגדרתו בחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, או בעבירות כמפורט בפרט 1 או 2 בתוספת לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001;**
- (ג) הוא לא הוגדר כאסיר ביטחוני או כפעיל טרור לפי כל דין.**

ניתן לראות מנוסח התיקון, כפי שטען המשיב, כי הנציב או סוהר בכיר שהוא הסמיך לעניין זה **רשאי** לתת לאסיר, בשל התפשטות נגיף הקורונה החדש, חופשה מיוחדת שלא תעלה על שלושים ימים, זאת בהתקיים הקריטריונים המצוינים בסעיף, ובתום ימי החופשה ישוחרר האסיר שיצא לחופשה מיוחדת. **עם זאת יש להדגיש - תקנות אלו אינן מבטלות ואינן מפקיעות את חובת שב"ס לבחון ולשקול בנוסף את כל יתר הנתונים הנדרשים במסגרת חובתו כארגון בטחון להגן על שלום הציבור. מעת שאסיר נמצא כעומד בתנאי התקנות הנ"ל חובה על שב"ס לבחון גם את יתר הנתונים שבבסיס כל החלטה על הוצאת עוטר לחופשה או לשחרור מוקדם.**

בעקבות התיקון הנ"ל תוקנה גם פקודת הנציבות העוסקת בחופשות אסירים שמספרה 04.40.00 ונוסף לה פרק י"ד העוסק בחופשה מיוחדת לאסיר בתקופת נגיף הקורונה החדש, במסגרתו נקבע כי לצורך קבלת החלטה בעניין חופשה מיוחדת כזו תובא בפני הגורם המוסמך חוו"ד מודיעין שב"ס בצירוף עמדת אח"מ/קמב"ס וככל שעמדת אח"מ/קמב"ס תהיה לאשר את הבקשה יכללו תנאי החופשה מעצר בית וכן כל תנאי אחר שייקבע על ידי אח"מ/קמב"ס. כמו כן, נקבע כי החלטת הגורם המוסמך תתקבל לאחר שישקלו כל השיקולים הרלוונטיים, לרבות עמדת משטרת ישראל לגבי הסיכון האפשרי לשלום הציבור כתוצאה מאישור החופשה. על כן, יש לקבל טענת המשיב כי מדובר בסמכות שבשיקול דעת הגורם המוסמך במסגרתה קיימים שיקולים שעליו לשקול ואין מדובר בחובה של הגורם המוסמך. יש לשקול את עניינו הפרטני של כל אסיר, את חוות הדעת בעניינו ואת הסיכון האפשרי לשלום הציבור כתוצאה מאישור החופשה ואין מדובר בהחלטה גורפת.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים שהוגשו לעיוני, הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת המשיב לעניין סירוב להוציא את העוטר לחופשה מיוחדת או לשחררו בהתאם לתקנות שעת החירום, שכן מדובר בהחלטה סבירה בנסיבות העניין.

כידוע, בהתאם לפקודת הנציבות הרלוונטית ולפסיקה נקבע כי חופשה אינה זכות מוקנית, אלא טובת הנאה הנתונה לשיקול דעתו של המשיב [רע"ב 3851/14 אבו עינם נ' שב"ס (30.05.2014)]. בהתאם לפקודת הנציבות הרלוונטית, בעת שקילת בקשה לאישור חופשה על המשיב להביא בחשבון גם את מידת הסכנה הנשקפת לציבור במהלך החופשה. על כן, יש לקבל את עמדת הגורמים הרלוונטיים בטרם מתן החלטה. כאמור, גם בעת שקילת הוצאת האסיר לחופשה

מיוחדת בהתאם לתקנות שעת החירום שבנדון, יש לשקול שיקולים רלוונטיים כגון חו"ד הגורמים המתאימים, התנהלות תקינה ומידת הסכנה הנשקפת לציבור במהלך החופשה.

"כלל הוא כי מתן חופשה לאסיר המרצה עונש מאסר הינו ענין המצוי בשיקול דעתה של הרשות המוסמכת, ובית משפט זה לא יתערב בשיקול דעתה אלא אם נפל בו פגם המצדיק התערבות שיפוטית (רע"ב 6545/97 מדינת ישראל נ' מחאג'נה; רע"ב 3019/98 מדינת ישראל נ' ארזי, פד"י נב(2) 743, 746). בתחום זה נדרש איזון בין עניינו של האסיר ביציאה לחופשה מהכלא לבין צרכי ההגנה על שלום הציבור ובטחונו. במסגרת איזון זה, ניתנת עדיפות לאינטרס ההגנה על שלום הציבור על פני עניינו של האסיר ביציאה לחופשה (רע"ב 1318/98 פלוני נ' שירות בתי הסוהר, תק' על' 98(2) 177, 178)."

רע"ב 4581/04 שרקיה נ' שב"ס (02.09.2004).

כללים אלו יפים גם כאשר מדובר בשקילת הוצאת אסיר לחופשה מיוחדת או שחרורו בהתאם לתקנות שעת החירום והתיקון לפקודה ולפקודת הנציבות כמפורט לעיל.

יצוין כי גם אם נתייחס לשאלת הוצאתו או אי הוצאתו של אסיר לחופשה מיוחדת בהתאם לתקנות שעת החירום דרך משקפי הוראות חוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א - 2001 (להלן: "החוק") והפסיקה הענפה, שכן ניתן לראות בהוצאת אסיר לחופשה מיוחדת בהתאם לתקנות שעת החירום, כאשר במהלך החופשה המיוחדת הוא שוהה בתנאי מעצר בית ובסיומה הוא משתחרר ממאסרו, כשחרור על תנאי ממאסר, הרי שמדובר בהליך מנהלי במסגרתו התערבותו של בית משפט בהחלטת הגורם המנהלי מוגבלת למקרים בהם נפל פגם מהותי בהליך קבלת ההחלטה המנהלית, או מקרים בהם ההחלטה המנהלית אינה מבוססת על תשתית עובדתית ראויה או שההחלטה היא בלתי סבירה בצורה קיצונית. שיקול הדעת שניתן לגורם המקצועי הבוחן את הנושא הוא רחב ובית המשפט, המעביר ביקורת שיפוטית על ההחלטה המנהלית של הגורם המקצועי, ייטה שלא להחליף את שיקול דעתו של הגורם המנהלי המקצועי בשיקול דעתו, והתערבותו תצטמצם אך למקרים בהם ניכרים בהחלטותיו של הגורם המנהלי המקצועי פגמים משפטיים, בהתאם לעילות המוכרות מהמשפט המנהלי, דוגמת חריגה קיצונית ממתחם הסבירות.

בעניינו של העותר הגורם המקצועי המוסמך דן בעניינו ודחה בקשתו לחופשה מיוחדת או לשחרור לאור תקנות שעת החירום, זאת מאחר שמעמדת גורמי המודיעין בשב"ס עולה כי בתיקו המודיעיני של העותר קיים חמ"ן שלילי רב ועדכני בדבר סמים, סכסוכים, אלימות וכוונות לפגיעה כלפי העותר וממנו כלפי אחר. בעניינו של העותר קיימות ידיעות עדכניות המדברות בעד עצמן ומעידות על מסוכנות גבוהה ומובהקת וישנו חשש ממשי לשלום הציבור. אכן מבחינת החומר שהוגש לבית המשפט עולה כי יש ממש בטענות המשיב לגבי ידיעות גורמי המודיעין המצביעות על מסוכנות ויש בסיס לעמדת משטרת ישראל. בנסיבות אלו סבורני כי לא נפל פגם בהחלטה שלא לשחררו.

כאמור לעיל, אין די בכך שהעותר עונה על הקריטריונים שנקבעו בתקנות שעת החירום או בתיקון לפקודה, שכן אין מדובר בזכות אלא בעניין שבשיקול דעת הגורם המוסמך ובנסיבות העניין ולאור המידע שהוצג המעיד על קיומה של מסוכנות לציבור, הקביעה כי אין מקום לאשר יציאה לחופשה מיוחדת או לשחררו הינה החלטה סבירה של הגורם

המוסמך שלא נפל בה פגם המצדיק התערבות. המשיב אחראי הן לביטחון האסיר והן לביטחון הציבור במהלך שקילת בקשת האסיר ונראה כי המשיב שקל את השיקולים הרלוונטיים והחלטתו אינה בלתי סבירה.

על כן, העתירה נדחית.

יוער כי מעיון במסמכי שב"ס נראה, כך לכאורה, כי העותר מרצה מאסרו בכלא שיטה. בהתאם, הסמכות המקומית לדון בעתירה מסורה לבית המשפט המחוזי בנצרת. עם זאת ומאחר ואיש מהצדדים לא העלה טענה בנוגע לסמכות מקומית, דנתי בעתירה.

יצוין עוד כי העותר טרם שילם אגרה. יש לגבות ממנו את האגרה עבור הגשת העתירה.

המזכירות תעביר בדחיפות עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים וכן לעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, כ' אייר תש"פ, 14 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

רון שפירא, נשיא